

Entre les llums tenebroses, com una marededéu se'ns apareix un [oxímoron](#) salvífic pel qual Benet XVI, com ja potser sabreu, té una devoció gairebé libidinosa: «[La dictadura del relativisme](#)». Diria, de fet, que la seua passió per l'oxímoron frega la luxúria: «[jungla de llibertats arbitràries](#)». Potser caldria respondre-li, desganats, amb la medecina que, a sa santetat, no li agrada gens: «*Home, no serà per a tant...*». El mateix relativisme eximent que ell usa quan parla del clergat pederasta: [penitència](#). [Fa anys](#) que porta penjant l'eslògan com un fil de saliva a la [bífida](#) punta de la llengua. Ahir, a Glasgow, tornà a dinar [sopa d'all](#). Quan l'amolla —i més encara quan li penja— sempre em recorda un curs de la universitat en què el claustre de professors va dictar suspendre'ns, a tots els alumnes, el parcial de les assignatures, acusant-mos de «*dictadura de la majoria*» per haver decidit nosaltres, en assemblea, no assisir a les classes una setmana abans dels exàmens (per a poder estudiar els totxos). Una època bonica, aquella. El cas és que, encara que sigues poeta, no et sents tan beneït com per a reclamar a la gent, ni a la més beata, que no use els oxímorons com i quan els vingue en gana ni tampoc, des d'un cert gust per la subtileza, acusar-los de viure ben còmodes, opulents i grassos en la seua particular «*dictadura de l'oxímoron*» a fi d'escarmentar infidels. En canvi, si els pots demanar, de manera més o menys elegant, que se'n recorden de quantes vegades l'Església fou *relativista* amb les dictadures del món, fets històrics pels quals, si no relativitzàrem, podríem rebatejar l'Església catòlica com a «*relativista amb les dictadures*». La de Franco, sense anar més lluny. Alerta, doncs, perquè cal saber-lo usar; no hi ha res més absolut que un oxímoron mal fet.